

Tekst 3

Sebastian Abrahamsen: "Fire minutter i fællesskab"

Golden Days Festivalmagasin, feature, september 2015

Fire minutter i fællesskab

En kulørt kødrand af mennesker kæmper sig langsomt gennem Nørrebrogade. Langs kirkegården, i retning mod Dronning Louises Bro, forbi grupper af dansende

mænd med hestemasker, afrikanske flaske-samlere og solbrændte fashionistas i stramme læderjakker og med store solbriller. For hver 100 meter er der en ny fest. En ny scene med en

ny dj og et nyt publikum. En ung mand med krøller og sort undertrøje har indtaget en klapstol midt på fortovet, hvorfra han henfører spiller luftguitar solo på en meget stor porre. Det er første dag i gadefestivalen

Distortion i København. Og dette er de sidste minutter, inden musikken slukker klokken 22.

Tilbage er nu enten at gå hjem og sove branderten ud eller følge karavanen fra Dronning Louises Bro mod aftenens store finale, som skal finde sted midt på Langebro, højt hævet over kanalen mellem Indre By og

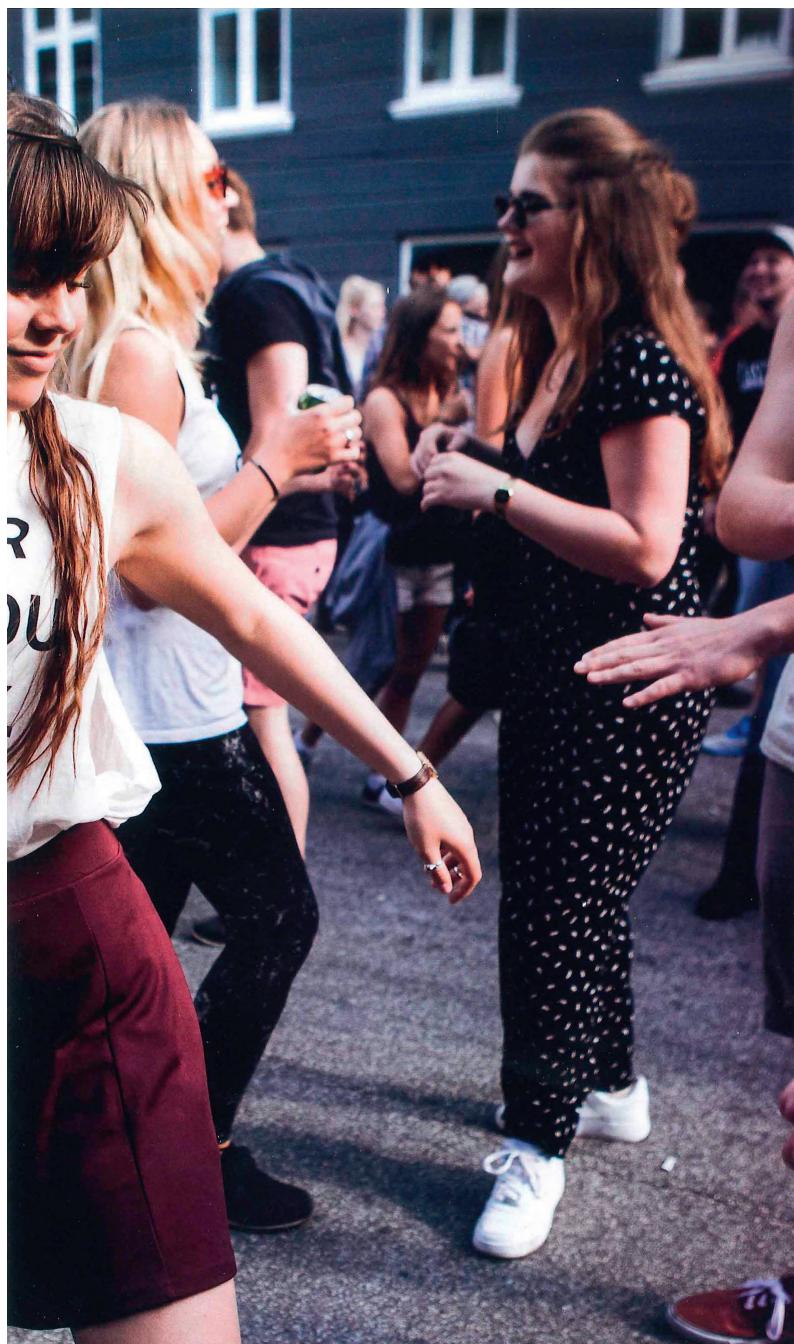
Amager. Finalen er et rave – en technofest – som kun varer fire minutter. På festens Facebook-side skriver arrangørerne på engelsk:

»Lidt før klokken 23 hæver vi Langebro, og præcis klokken 23 går det amok. Vær klar til at rave, som var der intet i morgen, i fire minutter.«

40 ET MYLDER AF FÆLLESSKABER

Det er formentlig ikke mange af de feststemte mennesker, der denne aften tænker, at netop de bedst som de står og knipser en selfie eller fjedrer op og ned foran en dj-pult – er medvirkende til en kulturel revolution. Men det er de. Det forklarer den fransk

ske stjernesociolog Michel Mafesoli, der er professor ved Sorbonne i Paris. Ifølge professoren udfordrer nutidens flygtige fællesskaber, som for eksempel en gadefest i København, en vestlig samfundsmodel, som har skabt orden i flere århundreder.

»I det 18., 19., og 20. århundrede identificerede individet sig ved sit tilhørssforhold til en bestemt nation og en social klasse. Man var begrænset af sit fødested og sin profession som arbejder, funktionær, leder og så videre. Den model har udviklet sig,« forklarer Michel Maffesoli.

I dag er hvert enkelte individ frit stillet til selv at vælge sin identitet og de fællesskaber, det har lyst til at deltage i. Det har resulteret i en vifte af forskellige fællesskaber, som er baseret på fælles passioner, interesser og stemninger, frem for nationalitet og social klasse. Men de nye fællesskaber har ikke samme samfundsbaende funktion som de gamle. »Nutidens model for social organisering er ikke længere en social kontrakt mellem individer, der søger politisk indflydelse gennem fællesskabet. Det er et mylder af fællesskaber, som alle tilpasser sig hinanden i en ny form for offentlighed,« mener Michel Maffesoli. Friheden og rodløsheden er alt-så to sider af samme tendens.

»Den ensrettede samfundsmodel er mættet og eksploderet fra alle sider«

90 LIGESOM HIPPIETIDEN

Lidt længere fremme, på den anden side af Dronning Louises Bro, følges de to veninder Louise Rimhoff og Kamilla Egelund. Sørensen ad mod indre by. Eller, veninder er måske så meget sagt. De har lige mødt hinanden i dag gennem en fælles ven, og snart skal de opleve et lyn-rave sammen for første gang.

»Jeg glæder mig til at se, hvad det er for noget. Om folk bare taber hovedet og tramper for

sygt,« siger Kamilla spændt.

Hun har været spærret inde i sin lejlighed i en måned med en eksamsopgave til jurastudiet, som endelig er blevet færdig. »Så nu har jeg fire minutter til at gøre, lige hvad jeg har lyst til. Det handler jo bare om at skabe en kæmpe fest sammen med en masse andre mennesker,« siger hun.

Louise nikker. Hun har svært ved at forestille sig, hvordan en fest kun kan være fire minutter. Men alle hendes venner har talt så meget om røvet, at hun er nødt til at se, hvad det er for noget.

»Det skulle åbenbart være totalt crazy,« fortæller hun.

I spidsen af folkemængden kører en ladvogn med ordet »LUK« skrevet i store, lysende bogstaver langs siden. Det er den, der om lidt skal spærre for trafikken på Langebro.

Fra anlægget på toppen lyder tonerne af nummeret »P.I.M.P.« med 50 Cent. Musikken er afgørende for følelsen af fællesskab til en gadefest, mener både Kamilla og Louise.

»Jeg ved ikke, hvordan jeg skal beskrive det,« siger Kamilla.

»Når musikken spiller, er man i en symbiose eller et stort fællesskab. Jeg tænker, det er sådan, hippietiden må have været. Bare på et andet niveau.«

DET MODERNE STAMMEFOLK

Professor Michel Maffesoli er særligt kendt for sin teori om de såkaldte neostammer. Teorien er kort fortalt en forestilling om, at mennesker, der ikke længere er bundet af en fast identitet, opsøger forskellige grupper – eller stammer – i jagten efter en identitet.

»Vi har et behov for at være i en gruppe af ligestillede i sammenhæng med forskellige aktiviteter og sociale øjeblikke,«

forklarer Michel Maffesoli. Men eftersom de moderne stamme-

fællesskaber i høj grad er baseret på følelser, lyst og flygtige begivenheder, skaber det også følelsen af en vis eksistentiel hjemløshed blandt mange mennesker. Vores identitet er hele tiden til forhandling. Hvem skal man være? Hvor hører man til?

Hvilken slags musik kan man egentlig lide? Svarene på den slags spørgsmål giver ikke længere sig selv. Den individuelle frihed, der er fulgt med postmoderniteten og opgøret med de gamle fællesskaber, har en bagside. Mange forskere ser for eksempel en sammenhæng mellem det konstante behov for at opfinde og overvinde sig selv og frembringelsen af nye patologier som stress, depression og udbrændthed.

»Den ensrettede samfundsmodel er mættet og eksploderet fra alle sider,« fortæller Michel Maffesoli.

»Den er blevet perverteret i en sådan grad, at vi står tilbage med forskellige overdrevne og forskruede identiteter.«

190 LAD MIG VÆRE

Et sted ved Frederiksholms Kanal tager samtalene mellem de to unge kvinder en mere filosofisk drejning, da det viser sig, at Louise lige er flyttet fra Herlev til Østerbro, hvor både hendes mor og mormor er vokset op.

»Jeg er bare blevet totalt punket for også at flytte til Østerbro, så jeg tænkte, at jeg jo måtte prøve det,« forklarer hun.

»Men har du mærket efter, om det egentlig er det, du har lyst til?,« spørger Kamilla hende.

»Jeg tænker bare, at man må starte et sted. Hvis jeg nu var flyttet til Østerbro, og det så var noget lort, så ville jeg selvfølgelig flytte væk igen. Jeg ville aldrig blive der, bare fordi det lå til familien,« siger Louise.

Hun synes ikke, hun er nødt til at forholde sig specielt meget til sin egen identitet. Hun tager 215 bare tingene, som de kommer. Kamilla har det lige omvendt.
 »Jeg tænker over det hver dag. Der er hele tiden nogen, der spørger, hvad jeg gerne vil, og 220 hvad jeg egentlig går og laver. Fordi jeg er ung. Jeg har det bare sådan: 'Lad mig være',« siger hun.

Snart er identitetskrisen dog 225 glemt igen. Vi drejer om et hjørne og træder op på afsatsen til Langebro, hvor 3-400 mennesker allerede er forsamlert. Midt på broen, på tværs af kørebanen, spærre 'LUK-vognen' og en stor bus for trafikken. Musikken spiller stadig. En gruppe af 230 mennesker er i fuld sving med at sætte røgbomber op langs siderne på broen, mens andre har installeret spotlys foran vognen. Et sted over Amager hænger fuldmånen, skrigende grøn og dobbelt så stor som sæd- 235 vanligt.

»Hold kæft, hvor ser det fedt ud,« udbryder Kamilla, da vi slutter os til menneskemængden. Både hun og Louise skynder 240 sig at tage et billede med hver deres smartphone.
 »Jeg vil gerne kunne huske, hvad jeg har lavet, i morgen,« griner Kamilla, før de begge forsvinder ud i mørket og ind i forsamlingen, der ligger indhyllet i røg.

KULTURARVEN I KRISE

Manglen på fælles identiteter er 245 en af de helt store udfordringer for landets kulturinstitutioner i disse år. Det er hverken Kierkegaard eller Krøyer, der hylles denne aften på Langebro i 250 København. Men hvad sker der med et begreb som den fælles nationale kulturarv, når der ikke længere findes noget gudsgivent nationalt fællesskab?

255 Lektor ved Institut for Uddan-

nelse og Pædagogik på Aarhus Universitet Lars Geer Hammershøj er en af de få, der har forsket i omstillingen fra de 260 store, almengyldige fællesskaber til nutidens flygtige smagsfællesskaber. Ifølge ham befinner vi os i en kulturel »krise«.
 »Kulturarven er enormt udfordret,« siger han.

Ifølge Lars Geer Hammershøj er 265 museerne et af de steder, der er hårdst ramt af opgøret med de fælles fortællinger. Derfor er de

270

nødt til at omstille sig fra en tid, hvor det var nok at udstille kunsten, til en tid, hvor publikum er mere interesseret i at danne sin egen individuelle smag.

275 »Der er ikke længere nogen, der går bagover af benovelse, når de ser et guldaldermaleri og tænker: 'Gud ja, det er danskhed!'. Vi bevæger os fra nogle gamle værdifællesskaber til moderne smagsfællesskaber, hvor vi finder sammen om en fælles smag. Derfor er 280 museerne nødt til at blive til steder, hvor folk kan inspireres til at danne og udøve deres personlige smag og for eksempel få en oplevelse af, hvordan det var at leve i oldtiden i stedet for bare 285 at kigge på nogle flintøkser.«

UD AF TÅGEN

På toppen af bussen kommer

et blæserband nu til syne til stor jubel fra publikum. Noget 290 usikkert begiver bandet sig ud i at spille temaet fra Star Wars-filmene, imens broen lang-somt hæver sig til en næsten lodret position. Hundredvis af 295 telefonskærme lyser op i nat-tten, idet DJ'en sætter det første nummer på anlægget og sender publikum i en umiddelbar eks-tase.

300 Hænder flyver i vejret. Hele 305 forsamlingen bølger op og ned

som en levende organisme. Allerforrest vugger en ung mand med solbriller op og ned på 310 skuldrene af en ven. En anden kommer sejrende forbi ham i et kluntet forsøg på at crowdfuse. Fire minutter senere – efter to numre – er det hele forbi. Folk 315 klapper. Andre vender om og siver tilbage mod byen, Tivoli og nattens neonlys. Ud af tågen træder Kamilla med et smørret grin. Der er intet spor af Louise.

320 »Det var mega fedt!,« siger hun. »Der var en, der spillede på trækbasun! Jeg hoppede ind i folk, og de var bare ligeglade. Nu skal jeg bare hjem,« siger 325 hun og forsvinder alene ud i mørket.

Menneskehavet har opløst sig 330 selv igen. Små grupper af men-nesker driver tilbage mod byen. Sammen og hver for sig.